

1888. Jeg skal for øvrigt over for, hvad den ærede Taler bemærkede, blot fremhæve, at det jo slet ikke er nogen bag efter fremkommet og ny Overraskelse for Verden, at denne Lov vilde paaføre Kommunerne baade Udgift og Ulejlighed; det var noget, Folketinget overmaade godt indfaa den Gang. Saa enfoldig kunde intet Menneſte være, at han ikke kunde ſe det i Djebliffet, og det indfaa man ogsaa godt. Men naar man alligevel gav Loven, ſaa var det af humane Henſyn, ſaa var det, fordi man mente, at diſe Kvinders Stilling i Samfundet var meget uheldig og ulykkelig, og at denne deres uheldige og ulykkelige Stilling gif ud over Børnene. Derfor mente man i Humanitetens Interesſe at maatte træffe ſaadanne Forholdsregler, at de virkelig fik det Alimenterationsbidrag, ſom tilkom dem efter Lovgivningen. Det er nu ganſke viſt, at naar der er Spørgsmaal om at gribe til humanere og mildere Forholdsregler imod uøgte Børns Mødre, vil der altid ſtraks møde en hel Del Folk med Betragtninger om, at man derved opmuntrer Uſædeligheden osv., og det fik vi ogsaa at høre forrige Gang, denne Sag var til Behandling. Saa vil man ſaa Fortællinger om, at Motiverne til at tage ſig i Agt, ville fjernes osv. Men dertil vil jeg ſvare, at derſom det ſkulde være det afgørende, maatte man ikke alene gaa ſaa vidt at vende tilbage til den gamle Tingenes Tilſtand før 20de April 1888, men ſaa maatte man i det hele finde det rigtigt at gaa til den franſte Lovgivnings Regel, nemlig, at et Fruentimmer, ſom er beſvangret uden for Ægteſkab, aldeles ikke faar noget, men helt og holdent ſelv maa paatage ſig Børnets Forſørgelſe. Man gjorde da ogsaa den Gang den Betragtning gældende, at hvad Udgiften angaar for Kommunen, vilde den vel i det hele ikke blive ſynderlig ſtørre, end den da var, thi i lige ſaa mange Tilfælde ſom en beſvangret Kvinde hjælpes til Alimenterationsbidrag derved, at Mandens Forſørgelſekommune maa udrede det, i lige ſaa mange Tilfælde fritages maaſte hendes Forſørgelſekommune, ſom hun ellers vilde falde til Byrde, for at udrede noget til hende. Dernæſt vil jeg bemærke, at hvad angaar Forſlaget § 3, kan jeg aldeles ikke ſe, at der er noget ſaa overordentlig urimeligt deri, ſom den ærede Taler vilde mene. Han brugte rigtignok det Udtryk, at det var et Slags Arv, men det er det jo aldeles ikke. Det, ſom der er Tale om i § 3, er jo kun, at ſelve Alimenterationsbidraget ſkal udredes af Mandens Bo for den Tid af Betalingstiden, der ſtaar tilbage. Det er altsaa den Regel,

ſom i det Djeblif, man betragter Alimenterationsbidraget ſom en almindelig Gældsfordring, Fruentimmeret har paa Manden, aldeles ikke er i Uoverensſtemmelse med, hvad der gælder om alle andre Gældsfordringer. Det har i øvrigt ogsaa været et omviftet Spørgsmaal i den tidligere Ret, om det ikke virkelig maatte antages, at Fruentimmerets Krav havde en ſaadan Karakter af en egentlig Gældsfordring, der ſom Følge deraf kunde fordres betalt i Boet. Nu er det ganſke viſt, at det navnlig paa den Tid, da Loven af 20de April 1888 udkom, var den almindelige Mening blandt Jurifterne, at dette Krav ikke maatte opfattes ſom et Gældskrav, men nærmest maatte betragtes ſom en formueretlig Forpligtelſe, og at det ſom Følge deraf døde med Manden. Det, ſom Loven af 1888 gjorde, var kun det, at man ſagde: Vi betragte den nærmest ſom en Gældsfordring, i alt Fald med viſſe Modifikationer. Men om Arv er der ſlet ikke Tale, thi ſelv om den paagældende er Millionær, faar det uøgte Barn og dets Moder ikke mere end Alimenterationsbidraget for den Række Aar, hvorfør det er tilſtaaet, og med det Beløb, hvormed det er tilſtaaet. Hvad dernæſt angaar diſe Spørgsmaal om Bevis, ſom den ærede Taler fremhævede, maa jeg ogsaa gøre opmærktſom paa, at der er der aldeles ikke nogen Inkonſekvens i Loven. Det er ganſke viſt, at hvor der ſkulde være Tale om egentlig Arveret, ſaa maatte der kræves et andet Bevis end det, der ligger i, at den ſigtede Børnefader ikke har turdet aflægge Bencægtelſeſæben, men naar Talen er om Alimenterationsbidrag, kan jeg ikke indſe, at der godt kan være Spørgsmaal om nogen anden Bevisregel end den, vi have; i ethvert Tilfælde er det den Bevisregel, der anbefaler ſig ſom den meſt praktiſke Udvej til at ſaa Spørgsmaalet afgjort. Det er meget ſjældent, at der kan føres andet Bevis der end ved Hjælp af Partſed, og naar man overhovedet mener, at dette Bevis er tilſtrækkeligt til at bygge Alimenterationspligt paa fra første Færd af, ſaa kan jeg ikke indſe, at der er det allerminſte inkonſekvente i, at § 3 ikke forlanger andet Bevis. Det er ſlet ikke andet end en forſat Udredelſe af Alimenterationsbidrag, ſom der er Tale om efter denne Paragraf. Altsaa, ligesom jeg i det hele ikke kan tillægge de Indvendinger, den ærede ſidſte Taler gjorde imod Loven af 20de April 1888 og ſærlig imod, at de ærede Forſlagsſtillere nu optage § 3 uforandret i det her foreliggende Lovforſlag, nogen Betydning, ſaaledes maa jeg navnlig for alle dem, der maatte ønske at tilbejbringe de Vættelſer for